

Zoektocht naar Delphi

Written by Katie Fleming

Translated by Suzanne Fakkert, Netherlands

Lara Croft lag in bed tegen de kussens aangedrukt, draaiend diep in gedachten over het artefact in haar hand. ‘Het Amulet van Horus,’ fluisterde ze, even bleef ze er naar staren. Iemand schraapte zijn keel. Lara keek omhoog. Winston stond naast haar bed, met zijn zilveren dienblad voor hem uitgestoken, een wit doek lag er boven op.

‘Goedemorgen, Winston.’

‘Lara,’ antwoordde hij, glimlachend. ‘Schitterend als altijd.’

Lara grijnsde en haalt een hand door haar warrige haren. Ze knikte naar het amulet dat ze op haar nachtkastje had neergezet. ‘Wat doet dit hier?’ vroeg ze zich af.

Winston verwijderde het witte doek van zijn dienblad en onthulde een envelop, dat hij aan haar overhandigde. ‘Dit werd vanmorgen bezorgd,’ zei hij. ‘Ik denk dat het belangrijk is.’

Lara kijkt naar de envelop. Het was aan haar geadresseerd en had een boodschap geschreven in rode inkt. *Lees het onmiddellijk. Het heeft betrekking op het Amulet van Horus.* ‘Hmmm...’ piekert ze hardop, ‘ik vraag me af waar dit over gaat?’ Winston haalt zijn schouders op en verlaat stilletjes haar kamer. Lara duwt zichzelf omhoog en zwaait haar benen over het bedrand heen. Lopend naar haar loveseat scheurt ze het envelop open, met uitkijk over haar balkon en ging zitten. Voorzichtig, haalt ze het papier eruit en begon te lezen.

Ms. Croft,

We zijn geïnformeerd dat jij op dit moment in het bezit bent van het Amulet van Horus. We hebben iets gevonden waar jij wel interesse in hebt om te horen, dat is wel zeker. Ons bedrijfsnaam is Gibson Legend Seekers (G.L.S.). Twee jaar geleden hebben we een stenen tablet gevonden in de Gibson Woestijn van Australië. Er staan hiërogliefen op, wat ons verteld over de tweeling amulet Set. We hebben nu voor een paar jaar het woestijn afgezocht naar het amulet zonder enig geluk.

Het tablet geeft ons ook meer details over de zus van Set. We zouden het een eer vinden als u ons helpt bij het bemachtigen van het amulet. Neemt u alstublieft Z.S.M. contact met ons op met uw beslissing.

Met vriendelijke groet,

Gibson Legend Seekers

Op de onderkant van de brief stond het telefoonnummer van het bedrijf, geschreven in potlood. Lara keek naar buiten de lucht in, als Winston net weer haar kamer komt binnen lopen.

‘Ik ga naar Australië,’ zei ze. Ze kijkt hem aan. ‘Ik ga naar Australië!’ Lara sprong van haar loveseat af en spurtte langs Winston de trap af, naar beneden.

Lara hield de telefoon aan haar oor en begon te tappen met haar voet. ‘Schiet op! Neem de telefoon op!’ riep ze opgewonden hardop.

‘Hallo? Gibson Legend Seekers.’

‘Hallo, mijn naam is Lara Croft. Ik had vandaag een brief ontvangen, met betrekking tot--’

‘Lara! Blijf even aan de lijn!’ onderbrak de stem. Lara glimlachte naar Winston, die eindelijk naar beneden was van de trap. Even later, kwam er een vrouw aan de telefoon.

‘Lara Croft?’ vroeg ze.

‘Ja?’

‘Mijn naam is Linda. Ik ben de manager van G.L.S. Ik ben blij dat u de brief heeft ontvangen.’

Zojuist vanmorgen! Ik *ben* geïnteresseerd in praten met iemand om het over het amulet te hebben die u heeft gevonden. Ik zou het ook willen zien,’ zei Lara.

‘Natuurlijk, maar dit betekent dan dat je hier naartoe moet komen vliegen.’

‘Klinkt goed,’ antwoordde Lara.

‘Fantastisch. Ga naar het vliegveld en vertel ze dat het zaken zijn met G.L.S. Ze zullen je van daar naar het vliegtuig begeleiden. Alles zal voor je geregeld zijn met de tijd dat je op het vliegveld aan komt.’

Lara hing de telefoon op. ‘Nou?’ vroeg Winston.

‘Ik zal meteen moeten inpakken en dan ga ik naar het vliegveld.’ Ze loopt naar de keuken. Glijdend met haar hand over de tafel, geeft ze een vlugge blik aan de uitgezochte wapens die er lagen waar Winston ze had geplaatst en had gekozen voor pistolen en Uzi’s. Winston, gewend aan de routine, gaf Lara een paar EHBO pakketten en een kleine fles. Ze stopt de spullen in haar rugtas, maar realiseert zich dan dat er iets miste. ‘Het Amulet van Horus!’ riep ze hardop. Lara rent naar boven en grijpt de amulet. Vlug, trekt ze haar kaki korte broek aan, een groene tank top en holsters en haast zich dan de trap af naar buiten waar Winston haar opwachtte in een zwarte limousine.

‘Alle vluchten naar Canada vertrekken in vijf minuten. Stap nu alstublieft de vliegtuigen in. Alle vluchten naar Canada zijn...’

‘Bedankt voor de lift, Winston,’ zei Lara.

‘Geen probleem. Heb een fijne reis,’ antwoordde hij. Lara nam afscheid en liep richting een dicht bijzijnde balie. Een kleine vrouw met rood haar keek omhoog naar Lara en glimlachte.

‘Hoi. Ik doe zaken met G.L.S.,’ stelde Lara vast.

‘Lara Croft?’ vroeg de vrouw.

‘Ja.’

De vrouw liep vanachter de balie vandaan. ‘Ik heb op je gewacht,’ zei ze en boog zich voorover. ‘Ik heb gehoord dat dit topgeheim is!’ Ze kijkt naar Lara, haar gezichtsuitdrukking gretig afvragend.

Lara knikte simpel gezegd, glimlachend. ‘Dat is het ook.’

Realiserend dat Lara niet meer zou vrijgeven, wees de vrouw naar een gesloten deur.

‘Door deze deur heen dan maar. Hopelijk heb je een fijne reis!’

‘Dank je,’ antwoordde Lara. Ze loopt naar de deur en nam diep adem.

Na, wat een eeuwigheid leek te duren, landde het vliegtuig. Iemand wachtte Lara op naast een helikopter. ‘Ik ben gevraagd je te vliegen naar de G.L.S. hoofd kantoor. Stap in.’ Lara klom de helikopter in en ging zitten. De reis was stil, wat haar niet uitmaakte. Ze had het te druk met het overlezen van de brief die ze vanmorgen had ontvangen, haar fantasie creëerde plaatjes van het tablet dat G.L.S. had ontdekt.

Een uur later lande de piloot de helikopter. Lara bedankte hem voor de lift en hij vertrok. Parels met zweet vormde zich op haar voorhoofd als ze haar omgeving verkend. Ze stond midden in een woestijn! Lara verkende het gebied en zag een jeep naar haar toe komen

rijden. Kort voor haar zwenkend, kwam de jeep tot een halt en een slim geklede vrouw stapte uit.

‘Hoi! Ik ben zo blij dat je er bent! Ik ben Linda.’

Lara schudde haar uitgestoken hand. ‘Waar zijn we?’ vroeg ze.

‘De Gibson Woestijn. Ons bedrijf zit gelokaliseerd in het Mackay Meer. Het is niet zo ver hier vandaan.’

‘Geweldig, laten we gaan!’ Lara stapt de jeep in en ging zitten. Vijf minuten later arriveren ze bij de rand van een Meer.

‘Oké, Lara. Zwem naar waar jij denkt dat het midden van het Meer is, duik naar beneden en zoek naar een rood knipperend licht.’ Lara keek Linda aan met een verbazende blik op haar gezicht. ‘Ik maakte maar een grapje!’ lachte Linda. Ze liep naar het water toe en trok aan een ketting dat begraven lag onder het zand. Plotseling, rijst er een groot stuk met glas naar boven uit het water. Linda loopt er naartoe en drukt een rode knop in. Het glas liet een vacuüm geluid horen naarmate de helft wegschoof in de tegenovergestelde richting. Lara keek met verslagenheid als er een pad werd gemaakt waar ze konden lopen en droog bleven terwijl het grote stuk met glas een enorme hoeveelheid water tegenhield.

‘Dit is fantastisch!’ zei Lara. Linda knikte instemmend en liep naar het pad toe.

‘Kom op Lara, je kunt beter opschieten. Dit ding heeft maar een twintig seconden rek tijd erop zitten!’ Gedrukt door actie, sprintte Lara naar het pad en doet een voorwaartse sprong over Linda. Even later stond Lara bij een enorme glazen deur, ongeduldig met haar voet te tikken. Linda rent naar haar toe.

‘Wow! Jij bent snel!’ zei ze. Lara glimlachte en draait richting de deur. Linda drukte een code in met negen cijfers. De deur opende zich en de twee stapten naar binnen. Meteen, sloot de deur zich en Lara keek hoe de glazen delen weer in elkaar gingen. Het water golfde terug op zijn plek. ‘En nu?’ vroeg ze.

‘Ons hoofdkantoor zit onder Mackay Meer.’ Terwijl Lara naar Linda luistert begon de kleine kamer waar ze in zaten naar beneden te zakken. ‘We hebben hier top beveiliging. Een computer weet altijd hoeveel mensen er aanwezig zijn, wie ze zijn en houdt ook bij hoe lang ze allemaal in elke kamer zitten. Dit is extreem belangrijk voor evacuatie omdat het *heel veel* tijd bespaart om naar ze te zoeken: nu zijn er op dit moment 122 werkers op G.L.S.’ Linda kijkt verderop als een piepend geluid aangeeft dat ze zijn aangekomen. ‘Klaar, Lara?’

‘Oh, echt wel.’

‘Goed.’ Linda duwde de deur open en ze stapten beide uit. ‘Oké, ik zal Natalie roepen. Zij zal me helpen jou aan de leden voor te stellen die ons zullen assisteren op de zoektocht.’ Linda drukt een knop in op de muur. ‘Natalie, meld je.’

Even later komt een vrouw de hoek om draaien, glimlachend naar Lara terwijl ze aan komt lopen. Linda kijkt Lara aan. ‘Dit gaat *veel* te langzaam! Laten we de dingen wat sneller maken!’ Ze seinden naar Lara om te volgen. Natalie stopte bij een deur om een beveiligingskaart in te voeren. De deur opende zich en ze gingen met z’n drieën naar binnen. Een vreemde geur vulde zich in Lara’s neus. Twee mannen stonden op de tegenovergestelde kant van de kleine kamer voor een andere deur, armen gekruist.

‘Perte, Dema, dit is Lara Croft. We zijn hier om het tablet te zien.’

‘Welkom, Lara,’ zei Perte.

‘Hoi, Lara,’ Dema begroette haar. ‘Ben blij dat je er bent. Ik denk dat je dit avontuur al erg interessant vind.’ Lara schudde hun handen. Perte deed de deur open en de twee mannen duwden hard om het te openen. Lara liep de kamer binnen. Een grote tafel stond in het midden van de kamer, met een handdoek dat de stenen tablet bedekte. Een blocnote en een pen lag er naast.

‘We zullen je nu alleen laten. Roep maar als je ons nodig hebt.’

‘Dank je,’ antwoordde ze. Perte knikte naar Lara en Dema hielp de deur te sluiten. Na

het horen van de klik van het slot ging ze zitten en reikte naar de handdoek.

Lara zoog haar adem in als ze haar handen over het ruwe oppervlak van het tablet laat gaan. Haar ogen fonkelen als ze de merkwaardige geschrift aangaapt die ze zo goed kende: hiërogliefen. Lara rekt haar arm uit langs het tablet, en schatte de lengte op ongeveer een halve meter. Het Amulet van Horus zat in het steen gehakt op de uiterste bovenkant. Kleine krasjes lijnden de onderkant van het tablet, wat zijn schoonheid leek te verhogen. Aan de linkerkant van de afbeelding, was de naam *Set* ingegraveerd; aan de rechterkant, *Delphi*. Lara pakt de pen en begon de boodschap te vertalen.

Het Amulet van Horus heeft een tweelingzus, het Amulet van Dephi. Ze zijn van elkaar gescheiden en moeten weer herenigd worden. Plaats het Amulet van Horus in de achterkant van de Amulet van Dephi. Geplaatst in Delphi's tombe in de Schaal van Vele Geheimen en met het heilige water van Karnak over ze heen gegoten, zullen de amuletten in elkaar terug smelten.

Wanneer de amuletten samenkomen, zal Dephi herboren worden op de leeftijd dat ze eens was voordat de amuletten werden gescheiden. Ze zal een vier en een halve kilo solide gouden standbeeld presenteren aan degene die de amuletten bij elkaar brengt. Zet elke letter van haar naam met het nummer van het alfabet bij elkaar, tel het op, deel het dan door, reken het bij elkaar op tot het totaal van haar letters in haar naam.

$D (4) + E (5) + L (12) + P (16) + H (8) + I (9) = 54/DEPHI (6) = 4,5 \text{ kg.}$
Toen de amuletten werden gescheiden verdween Delphi. Ze zal zo blijven totdat de amuletten worden herenigd.

Lara leunt terug achterover in haar stoel, zacht tikkend met haar pen tegen haar geopende lippen. Ze kijkt dichter naar de krasjes, turend en ingespannen om te zien of er nog wat anders was.

‘Perte!’ schreeuwde Lara naar de deur.

‘Ja, Lara?’

‘Ik heb een vergrootglas nodig!’

‘Is goed!’ schreeuwde hij terug. Al snel, werd de deur op een kier geopend en een hand hield het object uitgereikt waar ze om gevraagd had. Lara stond op en greep naar de vergrootglas.

‘Dank je!’ zei ze. De deur werd gesloten en weer op slot gedaan. Ze hield het glas bovenop de krasjes, wat omhoog om beter te focussen. Verschillende kleine afbeeldingen zaten geschetst in het steen. Lara begon zo snel als ze kon opgewonden de vertaling op te schrijven.

In het woestijn zul je wachten, duurt het te lang dan ben je te laat. De wind blaast hard het duurt niet lang.

‘De eerste aanwijzing,’ fluisterde Lara. Ze tuurt nogmaals naar het tablet terwijl ze opstaat, met haar mee de pen en papier.

Perte kijkt Lara aan. ‘Het dicht bijzijnde woestijn bij Gibson is het Groot Zanderig Woestijn. ‘Waarvoor die interesse?’ vraagt hij onderzoekend.

‘Je hebt gezegd het tablet te hebben gevonden in de Gibson Woestijn. Heb je ooit nagedacht om op andere plekken te gaan zoeken?’

‘Nee, maar ik neem aan dat het geen kwaad kan,’ antwoordde hij. ‘Wat denk jij, Linda?’

‘Ik vind het een uitstekend idee! Wanneer wil je gaan, Lara?’

‘Zo snel mogelijk. Waarom niet vanavond?’

‘Is goed. Er zullen nog drie andere leden met ons meegaan: Sid, Perry en Katie.

Natalie, breng ze meteen hier naartoe. We vertrekken over tien minuten!’

Lara glimlacht. Ze kon haast niet wachten op het avontuur om *echt* op pad te gaan!

Vijf minuten later, arriveren de drie andere leden die ze zouden vergezellen. Linda stelde ze voor en Lara schudde hun handen.

‘Ik vind het heerlijk je te ontmoeten, Ms. Croft!’ riep Sid opgewonden.

‘Dank je.’

‘Wel, laten we niet meer tijd weggooien,’ zei Linda. ‘Naar de kamer!’

19:05u. ’s Avonds: Groot Zanderig Woestijn. Lara hief haar hand om haar ogen te schaduwen als de wind wild om hun heen blaast. Sid en Perry maakten de jeep gereed met communicatiemiddelen. Samen met Linda en Dema, bleven ze bij de jeep, terwijl Natalie en Perte Lara assisteren. Perry gaf Lara een antenne.

‘Wanneer je op de gewenste plaats bent, steek dit dan in het zand en trek de verlengstuk uit de top. We zullen je op die manier vinden als je verdwaalt raakt.’ Lara knikt en vertrok, met Natalie en Perte achter haar aan.

Een uur later, kijkt Lara op haar horloge.

‘Zijn we er bijna?’ jammerde Perte.

‘Nou, gezien het feit dat ik het niet eens *weet*...zou ik zeggen dat we in de buurt zitten!’ glimachte Lara. Windvlagen bliezen tegen hun aan en laat hun kleding zwiepen, wat hun waarschuwde voor een aankomende storm. Lara kijkt omhoog. Donkere wolken stapelden zich op. De roze kleur van de lucht begon langzaam te vervagen naarmate het duisterder werd.

Natalie keek over naar Lara, bezorgd. ‘Misschien moeten we maar teruggaan, Lara,’ stelde ze voor. ‘We kunnen nog altijd morgen terug komen.’ Perte knikte enthousiast.

‘Oké,’ antwoordde Perte vlug. ‘Dan zien we je later wel.’ Natalie zwaaide tot ziens en beide gingen langzaam terug, met voetsporen achter hun aan. Lara liep nog tien minuten langer door. De wind werd sterker, wat haar haar wild deed waaien. De lucht was nu volledig donker geworden en de donkere wolken leken heviger. Plotseling, kwam er een bliksemschicht blindelings uit de lucht, wat de omgeving van Lara deed verlichten. Ze stak de antenne in het zand, draaiend en stevig in de grond. Net als ze het verlengstuk eruit trekt, raakt een bliksemschicht het zand achter haar. Lara springt naar voren, rollend over het zand en lag op haar rug. Voor even, verminderde de hevigheid van de storm en stopte het onweer, maar de hemel was nog steeds aardedonker. Regen begon uit de wolken te vallen, Lara kon nergens schuilen, maar een beetje regen doet niemand pijn, dacht ze. Ze stond op en veegt het vuil van haar korte broek. Ze keek omhoog naar de lucht als er net een grote bliksemschicht op haar afkomt razen. Haar ogen werden fel verlicht. De bliksem sloeg in. Lara werd naar achteren gegooid en land hard op de grond. Ze opent haar ogen en is verbaast.

‘De antenne!’ huilde ze. De bliksem was erin geslagen, wat de stok had beschadigd en rook dreef door de lucht, wat een onplezierige geur met zich mee droeg. Lara loopt naar de antenne toe, armen zwaaiend in het rond en hoestend als ze de rook inademt. Ze grijpt naar de stok en probeerde het uit het zand te trekken. Het wilde niet meewerken; het leek alsof er iets aan vastzat. Op haar knieën, begon Lara met haar handen in het zand te graven rondom de antenne. Haar hand raakte iets hards en heets aan. Lara nam diep adem en blaast zo hard als ze kon. Het zand vloog in alle richtingen. Lara kijkt naar beneden en opent haar mond van verbazing.

‘Ik kan het niet geloven!’ riep ze hardop van verheuging. ‘Een buisvormige formatie!’ Het had zich gesmolten in de bodem van de stok. Lara begon voorzichtig het oppervlak te bestuderen. Het had een glimmend zwart en grijze kleur, ruw en licht gekruimeld. Ze veegde meer zand weg van de buisvormige formatie en gluurde naar binnen in zijn holle lichaam. Het had een lichtgrijze kleur en was erg glad. Lara greep voorzichtig de buisvormige formatie en trok het uit het zand. Ze gaf een korte uitbarsting van verbazing als ze ziet wat er aan de bodem zit bevestigd. Een klein plat tablet!

‘Hoe groot zijn de kansen dat *dit* ooit gebeurt?’ zei Lara van opwinding. Ze scheidde voorzichtig de buisvormige formatie van de antenne en tablet en veegde zand van de tablet af. ‘Meer hiërogliefen! Mijn dag word maar beter en beter!’ Lara haalt de blocnote en pen erbij uit haar rugzak en vertaalde de korte boodschap.

Als je het amulet wilt LokAliseren, zul je geen KEy nodig hebben. OnTdEk een zekere boodschap dat uitwijst naar de Mond van de tombe ingang.

Lara las het nog eens door. ‘Ontdek een boodschap...’

‘LARA?!’ riep er een stem. Lara keek op en zag de G.L.S jeep naar haar toe komen rijden. Ze zwaaide terug en glimlachte. Alle leden sprongen eruit en haasten zich naar haar toe.

‘Gaat alles goed met je?’ vroeg Linda.

‘Ja, kon niet beter!’ Lara glom. ‘Je zult *nooit* raden wat ik zojuist gevonden heb!’

‘Wat?’ vroeg Perte.

‘Een buisvormige formatie!’

‘Echt!’ riep Natalie hardop.

Lara hield het voor haar uit voor iedereen. ‘Maar dat is nog niet alles,’ zei ze. Ze hield de tablet in haar lege hand. Hun ogen werden wijd en grote grijnzen kwamen op hun gezichten.

‘Ongelofelijk!’

‘Hoe heb je dat gevonden?!’

‘Ongelofelijk!’

Maar terwijl ze word overweldigd met complimenten en vragen, begon Lara verder te denken over de boodschap. Hoe moest ze in hemelsnaam de tombe vinden? Wat *was* de boodschap? Ze schudde haar hoofd om weer bij te focussen.

‘...betekent de boodschap?’ vroeg Linda.

‘Pardon?’ reageerde Lara.

‘Wat betekent de boodschap? Heb je het al uitgezocht?’ herhaalde Linda.

‘Ik heb denk ik een idee. Ik moet ergens gaan zitten.’ Natalie seinde Lara om in de jeep te stappen. Na een paar minuten kwam er een glimlach op Lara’s gezicht. ‘Ik heb het!’ zei ze.

‘Wat zegt het?’ vroeg Dema. Lara wees naar de boodschap dat ze had overgeschreven op de blocnote.

‘Zie je dat een paar letters hoofdletters zijn en de andere normaal?’

‘Ja...en?’ zei Linda.

‘In *deze* boodschap zit er nog een. Kijk.’ Lara begon alle hoofdletters te onderstrepen. ‘Zie? Het probeert wat te zeggen.’

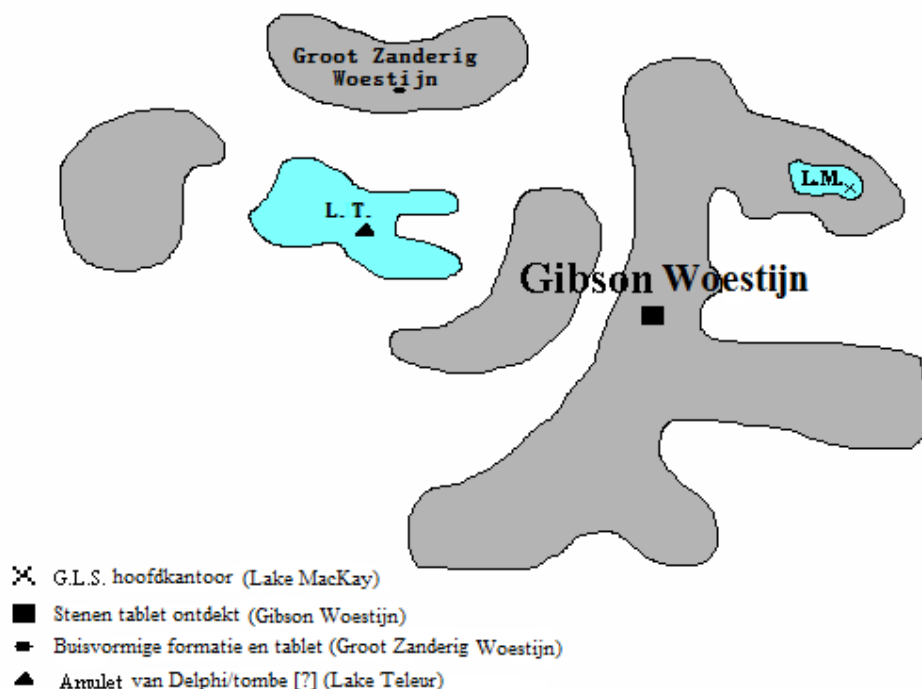
als je het meer van het amulet wilt LokAliseren, heb je geen KEy nodig. OnTdEk een zekere boodschap dat je zaL lEiden tot de UiteRste mond van de tombe.

‘L-A-K-E-T-E-L-E-U-R.’

‘Goed werk, Lara!’ zei Natalie. Lara glimlachte.

‘Het amulet ligt in Lake Teleur. *Dat* is de plek waar de tombe van Delphi moet zijn,’ zei Lara. ‘Perte, kun je voor mij een plattegrond uittekenen van de gebieden waar we zijn geweest?’

‘Ja hoor.’ Ze gaf hem haar blocnote en pen. Zodra hij klaar was met tekenen, gaf hij het terug aan Lara en zij onderzocht het.

Lara wees naar de cirkel. ‘We zitten nu hier en we willen hier naartoe,’ zei ze, schuivend met haar vinger naar beneden en wijst op de driehoek. Iedereen knikte. Lara keek naar haar horloge 21.10u ’s avonds.

‘Dus, zullen we terug gaan naar het hoofdkantoor en morgen weer erop uit gaan?’ vroeg Perte.

Lara schudde haar hoofd. ‘We gaan nu niet stoppen!’ Ze glimlachte en seinde iedereen om in te stappen in de jeep. ‘Natalie, hoe lang gaat het ongeveer voor ons duren om bij Lake Teleur te komen?’

‘Waarschijnlijk een goede twee uur. Dus laten we gaan!’ Perte startte de jeep en ze reden weg, met de kapotte antenne achter hun.

23.26u ’s Avonds: Lake Teleur. ‘We zijn er, Lara!’ zei Perte. Lara deed haar gordel los en sprong eruit. Terwijl ze naar de rand van het meer lopen, kijkt ze naar Linda.

‘Oké, waar is het koord?’ vroeg ze. Linda lachte.

‘Denk je dat de tombe onder Lake Teleur ligt?’ vroeg ze.

‘Ja, maar hoe komen we er in?’

Linda haalde haar schouders op en ging op het gladde zand zitten. ‘Dat is waarom we jou hebben ingehuurd,’ grijnsde ze.

Lara draait zich dan opeens, oog in oog met de rest en sprak in een serieuze toon. ‘Ik werk graag alleen. Ik heb liever dat ik niemand mee heb omdat ik niet verhinderd wil worden. Ik hou je niet tegen om mee te gaan, maar ik vertel je nu hoe ik te werk ga.’

Dema knikte met zijn hoofd. ‘Wat als we je beloven je bij te houden?’ vroeg hij.

‘Kom mee dan! Maar als je denkt het niet aan te kunnen, zeg het dan nu.’ Niemand zei een woord. Lara knikte met haar hoofd. ‘Super!’ *Zwem tot wat jij denkt dat het midden is van*

het meer, duik naar beneden... Lara haalt de herinnering op wat Linda zei voordat ze het hoofdkantoor van G.L.S. binnenstapten. Ze draait zich naar Dema. ‘Heb je een vuurkaars?’

Hij knikte en gooide er een naar Lara. Ze stak het aan, rent door het water en duikt naar beneden. Na ongeveer vijftien seconden, bereikt ze de uiterste bodem van het meer. Lara zwaait de vuurkaars voor haar, zoekend naar een soort van schakelaar dat hun in de tombe toelaat. Als ze niks heeft gevonden en lucht nodig heeft, zwemt ze omhoog naar het oppervlak en haalt diep adem.

‘Al iets gevonden?’ vroeg Natalie. Lara schudde haar hoofd.

‘Ik zal nog een keer moeten kijken.’ Ze nam diep adem en dook nogmaals onder. Als ze bij de bodem aan komt, zag Lara een grote granieten rots dat uitgebeiteld was. Ze zwom dichterbij, met de vuurkaars om het te inspecteren. Een vierkant was in het midden van de rots uitgehakt. In het midden van de vierkant, waren er figuren uitgehold. Het leek alsof er iets was bedoeld wat in de ruimte moest passen. *Het tablet!* Dacht Lara. Ze haalt het uit haar rugzak met haar vrije hand en plaatste het in de vierkant. Ze drukt hard naar beneden en ging omhoog voor wat meer lucht.

‘Ik denk dat ik het heb!’ zei ze. Plotseling, rijzen er grote bubbels uit het water omhoog alsof het aan het koken was. Een seconde later, waren de bubbels gestopt. Lara wacht. Niks gebeurde er. Perte wenkt zijn wenkbrouw naar Lara. Ze kijkt terug naar het water, rent vooruit en duikt in het koele, donkere water. Haar vuurkaars begon te doven als ze de rots nogmaals bereikt. Het leek alsof de rots halverwege was afgebrokkeld! Lara reikt uit en drukt erop. Het bovenste gedeelte brokkelde weg, wat een gat achterliet. Ze laat haar hand naar beneden gaan en grijpt ergens naar. Ze bracht het omhoog. Het Amulet van Delphi! Vlug, stopt Lara haar hand weer terug. Haar vingers gingen langs een kleine knop. Ze drukt het in.

Meteen, gaat de grond open. Zwemmend zo hard als ze kon naar het oppervlak, voelde Lara een kracht dat haar naar beneden trok.

‘Ik heb het! Ik heb het amulet! En er zit een gat in de bodem van het meer. Ik weet haast zeker dat het de ingang is. Kom op!’ hijgde Lara, buiten adem van de trip. Iedereen haast zich in water, spetterend en gillend tegelijk.

‘Op de tel van drie!’ zei Linda.

‘Eén.’

‘Twee.’

‘Drie!’ Tegelijkertijd, sprong iedereen het water in en volgden Lara.

Wanneer ze de ingang van het gat bereiken, seint ze naar iedereen om te volgen en trapt dan een keer, wat de kracht haar naar beneden liet trekken.

Lara voelde een drang van adrenaline naarmate haar lichaam zich sneller en sneller naar beneden raast. Opeens, vielen ze door de lucht. Lara zoog diep adem terwijl ze valt. Even later landen ze allemaal op een grote, zachte stapel van witte kleden.

‘Mooie landing!’ zei Perte. Lara grijnst en staat op. Ze verwijderd het Amulet van Delphi uit haar rugzak en laat het iedereen zien. Het leek precies op het Amulet van Horus, maar als ze het amulet omdraait, ziet ze dat de achterkant was uitgegraven zodat het Amulet van Horus erin paste. Met nog een laatste tevreden blik, stop Lara het amulet terug in haar rugzak en kijkt vooruit. Een grote donkere deur stond voor hen. Ze duwt het open en stapt de kamer binnen.

Bijna meteen begon Lara te zweten. Lava spuit omhoog en kookt voor hun ogen. Ze konden de hitte zien rijzen van de oppervlakte, wat de lucht verwarmde. Er lagen kleine loop stenen op de lava. Terwijl Lara op de voorste stapt, hoort ze een zacht gerommel en het begon omhoog te gaan. Alle stenen pilaren rezen uit de lava en Lara ging verder omhoog. Ze zag touwen, een horizontale ladder en palen hangen uit het lange plafond. Ze kijkt naar links en zag wat leek op een standbeeld met zes zwaarden. Aan haar rechterkant stond een grote stalen bal. Ineens, zijn de pilaren gestopt.

Lara was ongeveer 30 meter boven het kokende lava. Ze draait naar links, en besluit instinctief dat het standbeeld het eerst dood moest. Lara greep haar Uzi's en begon er naar te schieten. Plotseling, zoals ze had verwacht, kwam het standbeeld tot leven, zijn ogen gloeiden vuurrood. Zijn twee lage handen draaiden de zwaarden horizontaal en zijn vingers begonnen de zwaarden in de rondte te cirkelen. Naarmate de zwaarden sneller gingen, begon het standbeeld te rijzen, langzaam zwevend naar Lara. Vlug, voert ze een achterwaartse salto uit van de pilaar en grijpt naar een touw achter haar. Het standbeeld zat vlak achter haar. Lara duwde met al haar kracht richting de muur achter het standbeeld.

Als ze de muur raakt, springt ze opwaarts, draait in het rond en grijpt weer het touw vast. Ze zwaaide terug naar het standbeeld, vurend op hem met haar Uzi. Het standbeeld gooide een zwaard op haar af. Zonder tijd te verspillen, stopt Lara haar wapen weg en laat het touw met één hand los. Ze zwaait haar lichaam op een negentig graden hoek met het touw en het zwaard schiet onder haar langs. De horizontale ladder stond gebruikelijk maar op een korte afstand. Ze springt vooruit en grijpt de eerste ring vast. Terwijl ze naar de volgende stang pakt, komt een lage stem haar verstoren.

Lara keek achterom en het standbeeld was nu veel dichterbij. Hij twijfelt geen moment en gebruikte zijn profijt, door nog een dodelijke mes op Lara af te gooien. Net zo snel, schopt Lara haar benen de lucht in een perfecte handstand. Het zwaard ging recht op haar benen af. Ze liet ze in een V stand vallen en voelde het zwaard er doorheen razen. Lara gooit zich zelf terug naar beneden en haalt het veilig naar het einde van de stangen. Terwijl ze aan de laatste ring hangt draait ze zich om. Het standbeeld was nu bij de stangen! Lara hees zich omhoog van de ring tot een staande positie en schoot naar het.

'Argh!' gilte hij. Ze had zijn rechterarm geraakt. Hij liet zijn zwaard vallen. Lara wenkt een wenkbrauw en knikt, grijnzend. Ze schiet abrupt naar voren en rent overdwars over de top van de ladder, voorzichtig genoeg om geen grip te verliezen. Het standbeeld bewoog zich naar haar toe. Op de laatste stang, stonden Lara en het standbeeld oog in oog. Ze lachte naar hem, doet dan een voorwaartse sprong over hem heen en pakt een touw vast. Ze draait zich in de lucht en schoot nogmaals op het standbeeld. En dan doet ze haar Uzi's weg.

Het standbeeld lachte. 'Zo gemakkelijk kun je mij niet doden!'

'Is dat zo?'

Hij wees achter Lara die om haar eigen as heen draaide om vervolgens drie vlijmscherpe zwaarden door de lucht te zien gaan, gericht op haar! Duwend met al haar kracht, zwaait Lara richting de zwaarden. Ze concentreerde zich op de eerste, zwaait er langs en vangt het met één hand. De tweede zwaard leek scherper dan de eerste. Lara zwaait er naartoe, haar tanden op elkaar, haar gezicht vastberaden. Ze ving het zwaard tussen haar laarzen. Het laatste zwaard snelde naar haar gezicht toe. In een oogwenk, liet Lara het touw los en begon te vallen. Het zwaard ritste langs Lara's gezicht. Ze viel alsmaar dichter en dichter naar de hete gesmolten rots toe.

Op het laatste moment, vangt Lara het touw vast. Wild, begon ze te klimmen en het standbeeld vloog laag naar haar toe. Voorzichtig begon ze te richten, met haar gespannen armspieren. Ze gooit het zwaard zo hard als ze kon omhoog. Hij had geen tijd om te bewegen. Het sneed zich recht tussen zijn ogen. Hij liet de rest van zijn zwaarden vallen en viel. Lara greep snel naar het zwaard tussen haar laarzen en haastte zich achter hem aan. Het miste net het hoofd van het standbeeld als hij in het lava plonst. De hete gesmolten zee van rots leek onder hem te ontploffen. Brandend vloeistof sproeide om Lara heen terwijl ze verder het touw opklimt.

Als ze hoog genoeg is, springt Lara om weer de horizontale ladder vast te pakken. Ze trok zich omhoog op de bovenkant. Plotseling, hoort Lara een afschuwelijk piepend geluid. Ze kijkt naar rechts en zag dat de grote stalen bal werd gedaald. Al snel, was het half gezonken in de lava. Het begon zich naar voren en naar achteren te bewegen, sturend in het

vloeistof. Opeens, opent de bal zich en kwamen er vijf peddels uit, wat kleine hoeveelheden lava in de lucht doet spetteren. Het was prachtig om te zien, maar gevaarlijk.

Lara seint voor de G.L.S. leden om boven te komen. Heel langzaam, begonnen ze ieder het touw te beklimmen.

‘Jullie zullen je moeten haasten!’ roept Lara van boven naar hen. Op dat moment, werd er een grote hoeveelheid lava omhoog gegooid. Het kwam op Sid af!

‘*Kijk uit!*’ gilte Lara. Sid hoorde haar niet. De grote golfachtige vorm wikkelde zich om hem heen als een grote deken. Het trok hem naar beneden in het hete bad. Het gegil van Sid eechoot zich door de kamer heen. De rest van de leden sprongen op de ladder met Lara. Lara sprong voor een paal en klom omhoog, dan zo uit de kamer. Even later, komen de anderen ook.

Lara neemt een vlugge blik door de nieuwe kamer die ze zojuist hadden betreden. Het was lang en smal. Fakkels stonden als rijen op de muren, niets meer. Haar ogen zochten voorzichtig de kamer rond.

‘Waar wacht je nog op?’ vroeg Perry. ‘Kom op!’ Hij liep de kamer binnen.

‘Ga nog niet naar binnen!’ waarschuwde Lara hem. Perry negeerde Lara en Katie volgde hem naar binnen. Linda tikt Lara’s arm.

‘Waarom ga jij niet naar binnen?’

‘Er is iets aan een lege kamer dat me doet terugdringen, op je hoede gaat lopen en voorzichtig mijn omgeving ga verkennen.’ Linda knikte en beide focussen hun aandacht op Perry en Katie. De twee bereikten het midden van de kamer en kijken terug naar Lara.

‘Zie? Het is al goed!’ riep Perry. Lara gaf hem een verdachte blik. *Was het veilig? Zou ze wel naar binnen gaan? Een geluid van kolkend water overtuigde haar van niet.*

‘Lara, wat *is* dat? Water?’ vroeg Perry, fronsend.

‘Het is *geen* water.’ Net als Lara antwoord, gaan er kleine gaten open in de muren aan elke kant.

‘*Ren!*’ schreeuwde Lara. In een oogwenk, schoten er stralen van zoutzuur in de kamer, gietend over Perry en Katie. Ze schreeuwden terwijl ze paniekerig de stralen proberen te ontwijken.

‘Doe wat!’ schreeuwde Dema.

‘Dat kan niet!’ riep Lara hardop. ‘We zullen gewoon moeten afwachten.’ Perry en Katie keken in haar ogen. Hun huid werd weggevreten, hun gezichten pellend en sissend terwijl hun gegil door de kamer heen eechoot. Lara bleef maar kijken als ze hulpeloos op de vloer vallen, stukken van hun huid vielen op de zoutzuur gevulde grond. Een minuut later was het enige dat nog over was hun lichamen tot op het bot kaal en wat los vlees. Het oog van Katie hing losjes over haar jukbeen. Een stevig bonkende ader sproeide bloed uit alle kleine gaatjes. Het zoutzuur stopte met het schieten en een geur van zoutzuur vulde de neus van Lara.

‘We moeten verder,’ zei Lara, met een aanraking op Linda’s arm. Dema knikt en ging langzaam vooruit.

‘*REN!*’ gromde Lara. Dit keer luisterden ze allemaal. Ze dartelde naar voren terwijl het zoutzuur nog eens de gasten van de tombe betaald zette. Een stroming van zoutzuur schoot voor Lara’s neus. Ze deed een omgekeerde rol onderdoor en begon verder te rollen. Meer stralen schoten uit naar haar voeten. Lara sprong over ze heen, alsof ze een hinkelspel deed. Nadat ze het veilig naar de andere deur had gehaald en een diepe adem had genomen, draait Lara zich om en bekijkt de andere leden.

Dema springt over de laatste straal van zoutzuur en rent naar haar toe. Perte hield zijn arm vast, gillend. Als ze bij Lara zijn gekomen, liet Perte zijn arm aan Lara zien. Er was duidelijk wat zoutzuur op gekomen. Zijn arm had een roodachtige kleur en kleine blaasjes vormden zich op het oppervlak. Lara pakte een EHBO pakket uit haar rugzak en begon

voorzichtig zijn arm te verbinden. Hij gaf haar een zwakke glimlach en bedankte haar.

‘Kom op nu,’ sprak Lara, ‘laten we verdergaan!’

Lara en de vier overgebleven leden van de G.L.S. kwamen een vierkanten kamer binnen. Aan de kant wat voor hun tegenovergesteld stond, stond een hoge stenen deur op slot. In de verte van de kamer was een grote gouden vierkant. Lara liep er naartoe en nam een beter kijkje.

1 →	2 X	3 Rol nogmaals	4 ↙
12 ↑	13 X	14 ○	5 ○
11 ↓	16 ○ X	15 X	6 X
10 →	9 X	8 ↑	7 ○

Het leek op een soort van speelbord. Het had een totaal van zestien tegels, vier naar rechts en vier omlaag. Elke tegel was genummerd, het hoogste getal was zestien. Verschillende symbolen zaten ook in elke tegel gehakt. In het midden was een zwart glimmende cirkel. Naast het speelbord was een klein gouden plaque. Lara knielde er naast en las het hardop.

‘*Griezel Vierkant*. Om de deur te open, moet je dit spel winnen. De eerste die het tot tegel zestien haalt wint. Neem de gouden dobbelsteen en rol het, laat het landen binnenin de cirkel. Beweeg je speelstuk het aantal aan tegels dat is geschreven op de dobbelsteen. Als je land op een tegel met een pijl, beweeg je stuk naar waar het heen wijst. Een X betekent gevaar en een O betekent veilig. Rol de dobbelsteen voor jezelf en mij. De hoogste mag eerst. Veel geluk en kijk uit...’ Naast de regels waren er twee gouden speelstukken en een dobbelsteen. Lara plaatste de figuren naast de eerste tegel.

‘Het lijkt me een aardig makkelijk spel!’ zei Natalie.

‘Lijkt ook zo, maar er zit *altijd* iets achter,’ zei Lara. Plotseling, begon de cirkel van kleur te veranderen van zwart naar een donkere helder blauw. Het spel was begonnen! Lara schudde de dobbelsteen tussen haar gesloten handen en liet het dan los. Het stuiterde op de cirkel en stopt.

‘Drie,’ zei Perte. Onverwachts, werd de dobbelsteen omhoog gegooid van het bord. Het draaide in de lucht en viel terug omlaag, landend op de cirkel.

‘Vier,’ fluistert Dema.

‘Dus hun gaan eerst?’ vroeg Linda. ‘Wie *hun* ook mogen zijn?’ Lara knikte haar hoofd. Ze gooit de dobbelsteen. Vijf. Lara schoof haar stuk.

Perte tikte op Lara’s schouder. ‘Wat gebeurt er als we niet winnen?’

‘Dan gaat die deur niet open,’ antwoordde ze.

‘Laten we vals spelen dan! Om er *zeker* van te zijn dat we winnen!’

‘Wat?’

‘We kunnen de dobbelsteen op het bord zetten op een getal dat wij willen.’

‘Ben je helemaal gek geworden? Het zal *weten* dat we hebben vals gespeeld!’ riep Lara hardop.

‘Oké, sla het dobbelsteen gedeelte over. Laten we gewoon ons stuk naar de laatste vierkant verplaatsen!’

‘Doe dat, Perte en het zal waarschijnlijk onze dood worden!’ gilte Natalie. Zo snel als bliksem sprong hij vooruit, grijpend naar hun spelstuk.

‘*Doe het niet!*’ schreeuwde Linda. Hij zette hard het stuk op de zestiende tegel neer. Dan ineens, schoof de vloer waar Perte stond weg en hij viel. Scherpe punten staken uit het gat. Een doorboorde en de ander schoot door het been van Perte heen.

‘Lara, help me!’ schreeuwde hij. Lara rent naar het gat en bied haar arm aan Perte. ‘Pak me hand vast!’ zei ze. Hij grijpt omhoog en pakt stevig haar uitgereikte hand vast. Lara begon hard omhoog te trekken.

‘*Stop!*’ schreeuwde Perte in pijn. De spijker scheurde zijn been alleen maar meer en vers warm bloed golfde vrij naar beneden.

‘Natalie, ik wil dat je voorzichtig naar beneden gaat naar Perte en zijn been uit de spijker trekt. Wikkel het daarna in met dit.’ Lara gaf haar een grote EHBO pakket en ging terug naar het spel. Ze plaatste haar speelstuk terug naar het begin en rolt de dobbelsteen. Vier. Ze schoof haar stuk.

‘Wat staat er op de vierkant, Lara?’ vroeg Dema.

‘Een pijl wijzend naar tegel veertien!’ De dobbelsteen vloog nogmaals in de lucht, spint en draait in de rondte en valt dan terug. ‘Drie.’ Lara schoof het stuk van de tegenstander.

‘Zes, zeven, acht. Jongens! Er staat een pijl op deze...wijzend naar tegel vijftien!’ Lara schoof hun stuk. ‘Het heeft een X!’ Zonder waarschuwing, valt er een grote kei van het plafond boven Natalie en Perte.

‘*Maak je uit de voeten!*’ schreeuwde Lara. Er was geen tijd om weg te komen. De kei lande eerst op Natalie, wat meteen haar rug brak en dan op Perte. Lara zette haar tanden op elkaar. Linda keek verbaast. Bloed en lichamelijke vloeistoffen spoten uit de hoeken van het gat. Dema en Linda keken naar Lara, hun ogen opgezwollen van de tranen. Met stevige kaken op elkaar, draait Lara zich terug en rolt de dobbelsteen.

‘Eén,’ zei Dema.

‘Nee, die telt niet. Het landde niet op de cirkel,’ legde Lara uit. Ze rolt nogmaals. ‘Twee! We hebben gewonnen! Er is hier een veilige cirkel *en* een X!’

‘Dat klinkt *niet* goed,’ jammerde Natalie. Ze kijkt omhoog en is verbaast. ‘Lara, kijk!’ Lara doet haar hoofd schuin omhoog en zag een grote kooi omlaag komen. Even later stopte het voor hun, zacht zwevend boven de grond en zijn metalen deur gaat open. Lara klimt naar binnen. Met enige aarzeling volgden Dema en Linda haar. Zodra ze alle drie in de kooi zitten, sloeg de deur op slot. Binnenin de kooi hing aan de bovenkant een metalen stang.

Onverwachts begon de kooi te schommelen.

‘Whoa!’ zei Dema en hij grijpt meteen omhoog de stang vast. Lara en Linda deden het zelfde. De kooi schommelt over het speelbord, wat het stuk van de tegenstander doet omstoten. Ze schommelden terug, met steeds hogere snelheid.

‘Houd je vast!’ riep Lara. Ze schommelden weer naar voren, richting de deur.

‘We rammen er door heen!’ riep Linda, haar stem vol bezorgdheid. Lara glimlachte, genietend van de adrenaline stoot. De kooi bewoog zich nogmaals naar voren, constant met meer snelheid. Lara klemt haar kaken op elkaar en verstevigd haar grip. *Klap!* Ze raakten de deur. De kooi stopte driekwart van de uitweg en de deur viel open. Lara liet de stang los en sprong eruit.

‘Ik *moet* zo’n ding in mijn villa hebben. Het is beter dan een kopje thee drinken in de

ochtend!' riep Lara vrolijk hardop. Ze klopte haar korte broek af en blies het vuil van haar schouder. Dema en Linda klimmen trillerig uit de kooi vandaan.

'Wat is er?' vroeg Lara. 'Een beetje *door elkaar* gegooid vandaag?' Ze lacht als ze zich omdraait en is dan verbaast. Er stond nog een grote deur voor hen. Er was een gouden cirkel in het midden. In de cirkel was een kleine knop. Lara strekt gretig haar hand uit en drukt het in. De gouden cirkel begon tegen de klok in te draaien, toen met de klok mee. Sneller en sneller dat het ging, met een intense gloed. Lara's ogen werden groot in ontzag terwijl ze bijna gehypnotiseerd staat te kijken. De cirkel stopt. Het werd naar buiten geduwd en dan naar rechts gedraaid. Lara hoorde de deur van het slot gaan. Dan ineens brokkelt het allemaal weg!

Er vielen gouden stukken, sprankelend om hen heen. Lara hield haar handen voor haar open, met een kleine verzameling in haar handen. Ze kijkt vooruit door de sprankelende deeltjes. Haar mond valt open. Haar ogen worden groot, glinsterend terwijl ze naar het ongelofelijke uitzicht voor haar kijkt.

Een goud gekleurde mist zweefde langzaam door de kamer heen. Alle muren waren puur goud. Verschillende fakkels hingen uit, met hun hete vuur reflecterend op de muren. Gouden stukken en andere gekleurde juwelen lagen overal verspreid. In het midden van de kamer, op een verhoogt platform, lag een gouden kom. Lara loopt er naartoe en kijkt erin. Hiërogliefen zaten in de bodem geëts. *Delphi*. Lara laat haar hand over de gladde binnenkant van de kom gaan en voelt dan iets ruws. Het was een kleine hendel. Heel voorzichtig, draait en trekt ze het naar zich toe. Een kleine geheime ruimte! Lara gaat er met twee vingers in en haalt er een rode edelsteen uit. Weer, stonden er hiërogliefen op geschreven.

'De Kom van Vele Geheimen,' fluisterde Lara. Ze stopt de edelsteen in haar rugzak; het was te mooi om achter te laten! Lara voelde een kleine fles met water dat Winston haar gegeven had. Met een snak naar drinken, haalt ze het eruit en opent het. Een hele zoete geur, zoals parfum, stopte Lara om er een slokje van te nemen. Dit was geen water! Ze kijkt naar het flesje. Op een afplakband, in haar handschrift, stonden de woorden *Heilig Karnak Water* geschreven. Lara glimlacht. Dat was wat het tablet zei, ze moest de amuletten laten samensmelten! Ze haalt beide amuletten uit haar rugzak en zet voorzichtig het flesje in de kom. Lara hield het Amulet van Delphi in haar linkerhand en het Amulet van Horus in haar rechter. Ze nam even diep adem en plaatste het Amulet van Horus in de achterkant van het andere amulet. Ze pakt het flesje op wat het heilige water bevatte en zet de amuletten in het midden van de kom. Heel voorzichtig, giet Lara het water op de amuletten.

De kom begon te gloeien, wat Lara bijna doet verblinden. Ze beschermde haar ogen totdat het licht weg ging. Langzaam met haar ogen open, kijkt ze omlaag. De amuletten zaten volledig in elkaar gesmolten. Ze vormden één amulet. Lara pakt het op, met een open mond als ze kijkt naar de hiërogliefen in de bodem van de kom. *Het Amulet van Delsetphi*. Het hele gezicht van Lara begon op te lichten. Dit was geweldig!

'Dema! Linda! Kom dit zien!' riep Lara. Ze komen aangerend en kijken naar het amulet en zijn naam in de kom. Ze schudden hun hoofden. Geen woorden konden beschrijven hoe zij zich op dat moment voelden. Met Lara, werden ongelofelijke dingen geloofwaardig. Het onmogelijke was mogelijk. Het onwaarschijnlijke was waarschijnlijk. Plotseling, kijkt Lara omhoog. Kleine delen van goud verspreid over de vloer begonnen te rijzen. Lara kijkt de kamer rond. Langzaam, zweefden de stukken naar elkaar toe. Ze bleven in de kamer hangen, draaiend in de rondte, wentelend en glinsterend. Het moment was magisch, vredig, onbeschrijfelijk!

De gouden fragmenten zoefden om Lara's voeten heen, cirkelend om haar benen en dan de rest van haar lichaam. Ze draait zich rond in cirkels naarmate ze sneller en sneller om haar heen draaien. Opeen, barsten ze uit elkaar en de glinsterende stukjes vielen zachtjes op

haar. Lara sloot haar ogen en lacht. Dit was absoluut haar beste avontuur! Ze opent haar ogen, met een grote glimlach op haar gezicht. Een prachtige vrouw stond voor haar. Het leek alsof ze van goud gemaakt was! Ze glimlacht naar Lara.

‘Dank je wel!’ zei ze. ‘Je hebt mij gered! Mijn naam is Delphi. Drie duizend jaar geleden was ik verdwenen. Nu ben ik vrij om weer de wereld rond te dolen! Ik ben je voor altijd dankbaar.’

Lara grijnst. ‘Het was mij een genoegen.’ Ze overhandigt Delphi haar amulet. Delphi nam het rustig van haar handen.

‘Wat is je naam?’ vroeg Delphi.

‘Lara Croft.’

Delphi glimlacht en hield haar handen voor haar uitgestoken. Opeens, stond er een gouden figuur op hun.

Lara is verbaast. Het figuur was van Lara en Delphi! Lara straalt als Delphi het voor haar uit houdt. Lara pakt het en fronst.

‘Wat is er, Lara?’ vroeg Delphi.

‘Het weegt meer dan vier en een halve kilo!’

‘Je hebt gelijk. Dat is omdat niet alleen mijn naam zijn gewicht bepaald. Die van jou telt ook.’ Delphi buigt neer en met haar vinger tekent ze in het zand.

DELPHI = 54/6

LARA = 32/4

9 + 8 = 7,6 kilogram

Lara grijnst. ‘Heel erg bedankt!’

‘Nee,’ corrigeerde Delphi haar, ‘*jij* bedankt.’ Lara knikte.

‘Hoe komen we hier weg?’ vroeg Dema plotseling. Delphi keek naar hem.

‘Zo.’ Ze blies in hun richting en weer glinsterde er goud om hen heen.

Op het G.L.S. hoofdkantoor, grijpt Linda de hand van Lara. ‘Lara, we kunnen je niet genoeg bedanken dat je ons geholpen hebt! Ik heb de tijd van mijn leven gehad!’ riep ze hardop.

‘Ja en Delphi gaf *ons* dit kleine standbeeld.’ Dema hield het hoog voor Lara’s ogen.

Lara glimlacht. ‘Als je me hulp weer eens nodig hebt, je weet mijn adres!’ Ze draait zich om en stapt in de helikopter dat op haar wacht. Ze zwaait als de helikopter van de grond opstijgt. Dema hield de kleine standbeeld tegen zijn lippen en gaf het een grote zoen.

Lara lacht en blaast gouden stof van haar hand in de lucht boven hen. Het fonkelde nog voor een lange tijd tegen de lucht naarmate de zon begon te rijzen.

Search for Delphi

Copyright © 2002 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive